

1864—1868 служила за примѣръ да се образуватъ и други вилаети въ Турция. Тѣзи отстъпки не задоволихъ Българитѣ които се стремяха за съединението на всичкитѣ си съотечественници и въ Тракия и въ Македония, но Гърцитѣ се трудеха да докажатъ че тамъ никакъ нѣмало Българи *)

Тогазъ въ Македония се продължаваше най-ожесточенъ народенъ бой, защото тѣзи страна Гърцитѣ всегда считахъ за своя. Но Гърци въ Македония нѣма на друго мѣсто освенъ по крайбрежията.

Въ вътрешнитѣ земи едничката подпорка на Гърцката страна бѣха на половина погърченитѣ вече южни Ромъни (Цинцари, Власи), които въ тѣзи страни сж прѣснати като търговци и занаятчии по градищата а като пастири въ горитѣ. Но и отъ този пренебрегнатъ, малъкъ и почти изгубенъ народецъ, който не надминува число 200,000 души, ненадѣйно се появи народно противогръцко движение. Въ 1862 год. Апостолъ Маргаритъ, юноша въспитанъ въ Букурещъ, като се върналъ въ отечеството си, въ Ромънския градъ Влахо-клизура близо при Костуръ, той основалъ първо Македонско

*) Область „България“ подъ турското правителство не съществувахе; земята на Българитѣ бѣше раздѣлена на Пашалѣци, а отъ 1864 год. на вилаети Дунавски, Одрински, Битолски и Солунски. Въ 1867 год. е нареденъ новъ вилаетъ въ Софиа.